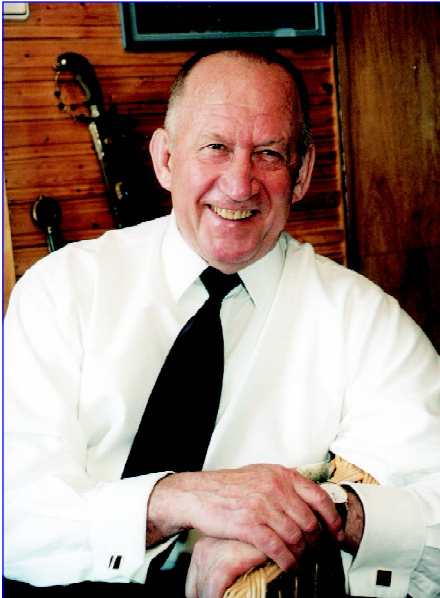

Заснована в 1991 році

90-річчя від дня народження відзначив заслужений енергетик України, голова ветеранської секції громадської організації «Українське ядерне товариство», перший директор Рівненської АЕС (очолював її 29 років), колишній міський голова Кузнецовська (нині Вараш) Володимир Коровкін

КОРІНЬ І КРОНА ПАТРІАРХА АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Володимир Коровкін у жовтні 1973 року прибув на Рівненське Полісся у ранзі директора РАЕС – саме на той час царювали під синіми небесами золоті куполи дерев. Свято жовтого кольору навертало на легкий сум...

Чоловік, подолавши півсвіту, втішався аква-релями дня. «Занесло аж куди», – ніби підсміювався над собою, але то не був докір, бо ж не вибрик випадку привів його на цю землю, а невситима жага знову підкусила його, підстьобнула самолюбство: створюватиму нову АЕС!

... За три місяці надійшла нова пропозиція: очолити Калінінську АЕС. Відмовився. Доля розпорядилася, аби залишився в Україні (пізніше пропонуватимуть різні високі пости у Києві, і навіть за кордоном, у МАГАТЕ, – не погодився).

Відтоді він тут прийняв низку рішень, що вплинули на долю міста і станції, та завдяки яким нинішнє покоління атомників РАЕС живе добротно і впевнено.

Упродовж роботи на РАЕС Володимиру Коровкіну довелося змагатися не так з об'єктивними обставинами, як із кон'юктурою.

«Керівники галузі хотіли, щоб тут все починалося не з будинків-красенів, а з бараків, – каже він. – Я мав стати втілювачем традиційної для радянських «ударних» будов саме такої схеми облаштування житла: спочатку для людей треба ставити бараки, по суті халупи, а з квартирами, мовляв, почекають».

Продовження на стор. 2

ЗАВЖДИ В ТОНУСІ

Ця розмова з начальником гідротехнічного цеху В.І.Турицьким відбулася за кілька днів до початку календарної весни. Зазвичай у цей період актуальною темою для обговорення стає загроза повені – ймовірної, чи такої, що вже настала. Цьогоріч подібного не спостерігається, адже талих вод через відсутність снігу нема, щедрими тривалими опадами у вигляді дощу небо також нас не радувало.

- А як позначається безсніжна зима на повноцінній роботі гідротехнічних споруд? – цікавився у Віктора Івановича.

- В принципі серйозних проблем через це не маємо, адже проект передбачає їх роботу в будь-яку пору року й за будь-яких погодних умов, – каже він. – Але через те, що останні три роки поспіль зима у нас без достатнього снігового покриву і малої кількості опадів, певних клопотів додається. Маю на увазі закачування необхідної кількості води з Горині для поповнення ставка-охолоджувача. Потрібно вибирати підходящий час, коли для цього будуть оптимальні умови, тобто витрати води в річці не повинні бути меншими за 6 м³/сек. При нижчих рівнях проводити закачування не вправі, мусимо витримувати встановлені санітарні норми. Отож, показники відслідковуються ретельно.

- Який рівень води зараз у ставку-охолоджувачі і чи достатній він для забезпечення технологічних потреб станції?

- Зараз цей рівень становить 201.76 м при проектних 203 м (над рівнем Балтійського моря), і він абсолютно достатній для роботи наших енергоблоків. Скажу більше. Критична відмітка, за якої вони можуть працювати, 198 метрів. Але допускати зниження до таких параметрів безглуздо, тому й «підживлюємо» ставок-охолоджувач періодично водою з Горині.

Були роки, коли потреби в цьому не мали, бо зима зі снігом і дощове літо забезпечували водосховище «сировиною» природним шляхом. Жодних проблем не виникало, вистачало води, яка приходила з річки Гнилий Ріг.

- Чи закачували воду з Горині минулого й поточного року?

- У 2019 році планували закачати 25 млн м³ води, натомість по факту взяли тільки 9 мільйонів – технологічні потреби у воді через роботу лише одного енергоблока були значно меншими.

Минулорічний показник (25 млн м³) залишається орієнтиром на 2020-й. Наразі вже закачали 2 млн м³, з них 0.5 млн м³ усіchnі 1.5 млн м³ - у лютому. Думаю, що з настанням весни опадів побільшає, та й влітку будуть моменти, коли вдасться поповнити водні

запаси. Навіть якщо протягом року закачаємо не 25, а 15 мільйонів м³ води, це стане добрим заділком на майбутнє.

- Нинішньої осені на одну проблему менше у вашій роботі, немає загрози повені.

- Але готовність і до такого розвитку подій у нас є, спільно з пожежно-рятувальною частиною, відповідними службами міста відпрацьовуємо програму дій на випадок весняного водопілля. Це абсолютно доцільно хоча б для підтримання нашого обладнання в дієздатному стані.

- Чи спостерігається в останні роки обміління наших річок, і як впливає мілководдя на якість води?

- В літню пору обміління прослідковувалося, було, що санітарні витрати води в Горині, встановлені на рівні 6 м³/сек опускалися до позначки 3.5 м³/сек. На щастя, таке явище було короточасним.

Щодо якості води за такої ситуації. Я б сказав, що вона погіршується швидше під час повноводдя, коли річки розливаються, розмиваючи берегові смуги та збираючи купи всякого непотребу, повалені дерева тощо.

- Чи в процесі закачування води в ставок-охолоджувач є потреба в якихось додаткових заходах її очищення?

Вікторкові зустрічі

- Ми чітко дотримуємося усіх вимог при закачуванні води, не порушуючи встановлених санітарних норм, що забезпечує належну її якість. До того ж, на шляху від Горині до водосховища вода проходить процес самоочищення, маючи можливість відстоятися у дренажному каналі доволі великої протяжності.

- Влітку розпочнеться тривалий ППР на другому енергоблоці. Який обсяг робіт на цей період у вашому підрозділі?

- Обладнання гідротехнічного цеху – допоміжне, і його обстеження, ремонт, заміна не прив'язані суто до ППР. Завдання підрозділу – забезпечити роботу водосховища в нормальному режимі, а відтак і безпечну роботу енергоблоків незалежно від того скільки їх на даний момент в експлуатації – один чи два. Зі своїми функціями справляємося, інженерні комунікації працюють на повну потужність, все обладнання під пильним контролем. Вчасно ремонтуємо, оновлюємо, деякому обладнанню після виконання відповідної програми заходів продовжуємо термін експлуатації. Завжди в резерві на випадок непередбачуваних ситуацій пускорезервна котельня, готова дуже оперативно включитися у роботу.

- Отож, завжди в тонусі?

- Так.

Ольга Сокол

КОРІНЬ І КРОНА ПАТРІАРХА АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ

Початок на стор. 1

Я не міг погодитися, протестував і досить таки різко: ну, не війна ж нині! Немає нічого постійнішого, аніж зроблене тимчасово – хто не відає простої мудрості? Навіть по сей день, коли ми вже у третьому тисячолітті, є такі бараки... У країні тоді була налагоджена індустрія збірно-розбірних дерев'яних будиночків, так що ними можна було за кілька днів заставити величезну площу. Та не лежала в мене душа до такого шанхаю... У цьому спільником виявився начальник управління будівництва Геннадій Куксов. Підкреслю: він щиро був відданий справі.. Так ось, ми задумали почати тут повноцінне місто. Зробити це було непросто. Начальство збунтувалося і погрожуvalo: якщо не буде куди поселяти прибулих людей, голови полетять».

«АЕС має починатися із... багатоквартирних будинків», – переконував він партійне й галузеве керівництво. А воно, побачивши, що й справді це гасло реалізується, доганами його пригнала, доганами!

Тодішня протидія директора Коровкіна була нечувана у практиці будівництва, вона виглядала як зухвалість. Зрештою, він зумів переконати, що пора утверджувати нову концепцію закладання будов.

«Це був нечуваний у радянській практиці спорудження гігантів індустрії експеримент. Адже ще ні одна будова не починалася із закладання капітального житла, ні одна АЕС. Ми в перший же рік пробурили чотири артезіанські свердловини, побудували очисні, хоча й невеликої потужності. За всіма правилами ввели у роботу котельню. Тобто, житлову проблему ми вирішували планомірно. Перед Новим, 1975 роком, у нас були перші новосілля у квартирах. Також за короткий час звели гуртожиток, багатоквартирні будинки, які теж під гуртожитки віддали. Було кілька так званих ПБУ (пересувний будинок управління). В одному жив начальник управління будівництва, а в іншому я з командою із п'яти чоловік.

Згадує: «Першим у нас заселяли будинок під номером шість, я одержав квартиру в наступному, сьомому».

Йому випало уводити в дію перші в атомній енергетиці енергоблоки серії ВВЕР-440, які потім удосконалили до світових зразків.

«Вони були і є надійними за всіма параметрами, – вважає він. – Ми добилися цього, подолавши труднощі, створили унікальні блоки, аналогів яким тоді не було. У нас вперше встановлено сотні видів обладнання, апаратури, машин і механізмів, систем управління. Дотримали вимог щодо безпеки персоналу і захисту навколишнього середовища. Старалися також, аби, з точки зору естетики, облаштувати зручні, добре обставлені кабінети і приміщення для працівників, аби вони сюди приходили, як кажуть, з радістю. Хороший інтер'єр тоді вважався зайвним, мовляв, радянську людину мусить оточувати все строго. Але я мав іншу думку. Ми ж більшу частину свого життя проводимо на роботі, так що все має бути змістовним».

У 1982 році у його директорську долю увірвалася біда, означена словом «карсти»: будівлі осідали, то тут, то там утворювалися воронки в землі, схожі на велетенські пащі якогось дольовикового звіра...

– Коли «ошкірлися» карстові провалля, у директора, либонь, похитнулася віра у добре майбутнє станції і міста?

«І так, і ні, – згадує він. – Тоді ситуація була особлива. Головне, не здали нерви. Ми зупинили обидва блоки – на кілька місяців. За цей час провели десятки нарад на найвищому рівні із одним

порядком денним: що робити? Могли прийняти рішення закрити станцію. Але у моральному плані на мене тиснула відповідальність. Ну, скажімо, я віїду, покину РАЕС, тоді всі повірять, що сидимо справді на ямі. Але слід пам'ятати сократівське, що вмерти можна двічі: один раз для себе, другий – для всіх.

Ми дуже жорстко почали відстоювати лінію про те, що станція повинна працювати, а місто має бути врятоване. Слід лише знайти грамотний інженерний хід. Отже, залучили всю наукову рать, вітчизняний і закордонний досвід застосували: залипи під фундаменти спеціальну суміш. До того ж, гідроспоруди герметизували. Завдяки цьому рівень ґрунтових вод стабілізувався, і в майбутньому карстові явища вже нікому не сушили голови».

Час йому підняв не раз обтяжливу тематику, але вистояв, і вже перша місія з оцінки експлуатаційної безпеки ОСАРТ Міжнародного агентства з ядерної енергії у «чорнобильському» 1986 році визнала, що РАЕС – найбезпечніша атомна електростанція Радянського Союзу. Після цього Володимир Коровкін тричі брав участь у місіях МАГАТЕ – інспектував японську та американські атомні електростанції.

Ще був мораторій на спорудження четвертого енергоблока. Об'єкт навряд чи ввели б у 2004 році, якби у 1991-му Володимир Коровкін не здійснив під виглядом консервації монтаж усього, що можна було, й не організував контроль над збереженням апаратури та доведенням її до пускових параметрів. Паралельно у багатьох інстанціях розглядалися доноси на Коровкіна, писані анонімниками, мовляв самодіяльність проявляє... Отже, комісії, перевірки, нерви... Проте знаючі люди розуміли: чоловік обрав єдиний вірний шлях, адже таким чином була врятована дорожочинна апаратура.

А після двадцяти дев'яти років директорства на РАЕС став головним «пусковиком» рівненського

енергоблока №4 та хмельницького №2 – вже у ранзі віце-президента «НАЕК «Енергоатом». Він знав, як реанімувати ці енергоблоки.

Згадуючи про це, зазначає: «Тоді треба було діяти рішуче, не зволікаючи. Впродовж трьох днів відкрив фінансування робіт, відтак ми оживили будівельний комплекс. У нас було слабе місце – відсутність сучасної АСУ ТП. Тому я зібрав керівників заводів «Радій», «Моноліт», «Хартрон», «Імпульс», «Омега», які випускали автоматизовані системи управління технологічними процесами для космосу і військових цілей, і поставив завдання виготовити АСУ ТП для обох енергоблоків. Це був значний поштовх для розвитку української електроніки, науки. Ось чому електронно-комп'ютерний «мозок» цих енергоблоків нині на 90 відсотків вітчизняного виробництва і демонструє надійну роботу впродовж всього часу експлуатації. Проблем було безліч, одна з них – відсутність так званих зразків-свідків для реактора хмельницького блока (це металеві елементи, що дозволяють досліджувати вплив випромінювання на стан корпусної сталі – В.М.). Довелося мені особисто їхати на завод-виробник в Іжорськ і використовувати всі старі зв'язки, щоб за найкоротший час там виготовили ці елементи контролю. Без цього вчасно «мільйонник» не ввели б у дію.

Сьогоднішнє покоління атомників обох станцій вишло на вищий рівень гарантування безпеки, адже воно виконало на четвертому блоці Рівненської і другому Хмельницької атомних електростанцій коласальний обсяг модернізації до і після пуску. Багато зроблено і за Комплексною (введеною) програмою підвищення безпеки. Внаслідок цього вони стали еталонними в Україні».

У той час заступник генерального директора РАЕС із ядерної безпеки Микола Панащенко був науковим керівником пуску обох енергоблоків, а після їх введення в дію 15 років очолював Хмельницьку АЕС. Нині він головний консультант президента компанії «НАЕК «Енергоатом» на майданчику Хмельницької АЕС.

Володимир Коровкін першим серед директорів українських АЕС поставив на сучасний рівень роботу з громадськістю, створивши інформаційний центр світового зразка. Він двав і про видання книг про станцію («...і мить у вічність проростає», «Спалах ядра», «Корінь вогню», «Рівненська АЕС – доля»), і про співочі хори, танцювальні ансамблі у Палаці культури, який зберіг у складі станції, опікувався розвитком боксу і важкої атлетики...

«Люди, з якими я закладав перші камені на РАЕС, а також молодша генерація, допомагали мені виконувати професійний обов'язок, реалізувати спільні задуми, – свідчить Володимир Коровкін. – Я опирався на них. Кожен рік роботи у нас був етапним. Мені пощастило, що у різні часи працював поруч із професіоналами з великої літери. Найголовніший підсумок їх роботи в тому, що вони не допустили найменшого ядерного катаклізму. І за це їм честь. Все, що створене тут разом з ними, дороге мені».

Питання про смисл життя полягає не в тому, щоб відповісти – добре чи погано я живу у цьому світі, – а у розумінні: яке значення має моє життя для світу цього...

Віктор Мазаний,
письменник, заслужений журналіст України
Фото Анатолія Похилока

ХАЕС ІНВЕСТУЄ У ЛАБОРАТОРНУ ТЕХНІКУ

На Хмельницькій АЕС уведено в промислову експлуатацію надсучасне обладнання – спектрометри елементного аналізу останнього покоління. Вони дозволяють хімікам проводити атомно-емісійну спектрометрію з індуктивно-зв'язаною плазмою. Це стало приводом для проведення у Нетішині тижневого семінару-практикуму для спеціалістів вітчизняних АЕС.

Організатором навчання виступила Хмельницька АЕС спільно з компанією «Інтертек-Україна», яка виграла тендер на постачання даного обладнання для національної енергокомпанії. Протягом двох останніх років сім спектрометрів іCAP 7400 отримали усі українські атомні електростанції. ХАЕС придбала два прилади, які були привезені та змонтовані у липні 2019 року. За словами заступника начальника хімічного Дмитра Корсуна, до грудня минулого року на них проводилася дослідна експлуатація, а вже цього року на початку січня спектрометри були успішно уведено в промислову експлуатацію.

«Таке обладнання на Хмельницькій АЕС впроваджено вперше, воно дозволяє виконати усі можливі аналізи води, відкладень, вхідний контроль реагентів за багатоеlementними методами. Протягом одного вимірювання одночасно можна виконати аналіз 20-30 елементів. Такі дослідження до цього часу не проводились, аналізи виконувалися іншими методами з нижчим відсотком визначення елементів. Та й часу наразі така робота займає значно менше: раніше одне дослідження тривало 3-4 години, тепер ми протягом 30 хвилин можемо зробити 30 аналізів зі значно нижчим рівнем похибки», - розповів Дмитро Корсун. – «Прилади надзвичайно хороші, більш сучасних для ізотопних вимірювань поки що не існує. Разом з ними ми отримали і допоміжне обладнання, а саме установки для очищення води, кислоти та установку мікрохвильового розкладення».

Оптичні емісійні спектрометри з індуктивно-зв'язаною плазмою призначені для проведення повного багатоеlementного аналізу. Це означає, що за один вимір виконується кількісне визначення усіх елементів, що цікавлять, при цьому загальний час аналізу не залежить від кількості елементів, що визначаються.

Під час пусконаладжувальних робіт для інженерів-хіміків, лаборантів Хмельницької АЕС було проведено двотижневий навчання представниками компанії-виробника та постачальника. Вони ознайомили експлуатаційний персонал з технічними характеристиками, методами роботи. Проте українські атомники виявили бажання знову розширити свої знання, і фахівці аме-

риканської компанії-виробника «INTERTECH Corporation», «Інтертек-Україна» пішли їм назустріч, адже крім підбору та постачання лабораторного обладнання вони здійснюють комплексну підтримку користувача на усіх етапах: від інсталяції обладнання та навчання персоналу – до методичних рекомендацій і технічного обслуговування. Досвід і кваліфікація співробітників компанії підтверджені сертифікатами і дипломами. Сервісні інженери, хіміки-аналітики, методисти проходять регулярні тренінги, курси підвищення кваліфікації на заводах-виробниках обладнання в Європі та США. Зокрема, навчальний центр компанії у німецькому Бремені на початковому етапі співробітництва відвідували і представники вітчизняних АЕС.

«Ми дуже вдячні представникам компанії, адже три дні теоретичних та два дні практичних занять для нас – це нові можливості та крок вперед у професіоналізмі. З часом з'являються нові виклики, завдання, проблеми, і тільки великий багаж знань та вмінь дозволяє з ними впоратись» - зауважив заступник начальника хімічного ХАЕС.

Протягом робочого тижня хіміки Хмельницької, Рівненської, Запо-

вали контроль реагентів та електролітів. В рамках цієї зустрічі фахівці обговорювали і нові виклики, з якими стикнулися, власне, нетішинські атомники – це наявність срібла в контурах реакторної установки, джерела надходження якого поки що невідомі. Для цього потрібне виконання вхідного контролю усіх реагентів та матеріалів, зокрема, учасники приділили увагу визначенню срібла у борній кислоті.

Про співпрацю з національною енергокомпанією ДП «НАЕК «Енергоатом» розповіла і співорганіза-

вали контроль реагентів та електролітів. В рамках цієї зустрічі фахівці обговорювали і нові виклики, з якими стикнулися, власне, нетішинські атомники – це наявність срібла в контурах реакторної установки, джерела надходження якого поки що невідомі. Для цього потрібне виконання вхідного контролю усіх реагентів та матеріалів, зокрема, учасники приділили увагу визначенню срібла у борній кислоті.

Про співпрацю з національною енергокомпанією ДП «НАЕК «Енергоатом» розповіла і співорганіза-

сучасних приладів, в Україні працює з 1997 року. Наша співпраця з українськими атомними електростанціями розпочалася у 2017 році, коли ми виграла тендер на постачання комплексу обладнання для чотирьох АЕС. Проте вирішили організувати це й такий розгорнутий навчальний семінар на базі Хмельницької АЕС, аби усі користувачі наших спектрометрів змогли більш глибоко вивчити не тільки теорію, а й практичні засади роботи з приладами. Для нас - це перший проєкт співпраці з атомною енергетикою, адже раніше обладнання такого класу на станціях не використовувалося. Насправді, це обладнання унікальне, адже дозволяє виконати дуже багато різних досліджень різних матеріалів. На сьогодні в світі не існує таких приладів, які б могли зрівнятися з можливостями поставленого на вашу станцію обладнання.

За словами Ірини Артемєвої, подібне обладнання в Україні поставляється нечасто, адже не кожне спеціалізоване підприємство може собі дозволити таку дорогую вартісну техніку (вартість спектрометра сягає 5-6 млн грн), а ще потребує висококваліфікованих фахівців для роботи на ньому. Проте наразі таких приладів в Україні уже нараховується близько 70. Серед замовників американської корпорації значаться металургійні підприємства, фармацевтичні компанії, аграрні лабораторії, водоканали і навіть Банкотно-монетний двір Національного банку України.

Що стосується придбання нового обладнання для хімічного цеху ХАЕС, то в задумах атомників є мас-спектрометр з індуктивно-зв'язаною плазмою ізотопного складу. Подібний прилад має Запорізька атомна електростанція, нетішинці, при потребі, відправляють туди свої зразки на аналіз ізотопного складу.

На завершення навчального семінару усі учасники пройшли заключне тестування і зріз знань, після чого їм було вручено сертифікати.

Тетяна Степанюк

рійської, Южно-Української АЕС, а також представники ВП НТЦ «НАЕК «Енергоатом» обговорювали питання атомної спектрометрії, експлуатацію програмного забезпечення, яке використовується у новому обладнанні, розробку методів кількісного аналізу на спектрометрах іCAP 7400, внутрішні стандарти, якими користуються хіміки в ядерній галузі. Практична частина семінару включала в себе роботу безпосередньо у лабораторіях Хмельницької АЕС, зокрема водо-хімічній, де учасники проводили аналіз робочого середовища другого контуру, водних розчинів органічних речовин, відкладень, здійсню-

тор навчання, директор американського представництва «INTERTECH Corporation» в Україні Ірина Артемєва.

– Існування ядерної енергетики немислиме без мас-спектрометрії, адже з її допомогою визначається ступінь збагачення розщеплюваних матеріалів та їх чистота. Саме виготовленням такого дослідного та лабораторного аналітичного устаткування, яке базується на вищезгаданих методах, і займається американська компанія «Thermo Fisher Scientific», ексклюзивним представником якої в Україні є «INTERTECH Corporation». Вона - світовий лідер з виробництва над-

У РІВНОМУ СТАЛО ВІДОМЕ ІМ'Я НОВОГО ЛАУРЕАТА ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ УЛАСА САМЧУКА

Віктор Мазаний – новий лауреат літературної премії імені Уласа Самчука.

Український прозаїк, перекладач, краєзнавець, публіцист, член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України, заслужений журналіст України Віктор Мазаний – став лауреатом міської літературної премії імені Уласа Самчука за нове художньо-публіцистичне видання «Кров репортера».

Міська літературна премія імені Уласа Самчука заснована відповідно до розпорядження міського голови, з метою увічнення пам'яті видатного українського письменника Уласа Самчука, заохочення сучасних прозаїків до написання творів

художньої літератури, які збагачують духовний світ нашого сучасника, будять історичну пам'ять народу та його національну свідомість, присвячених висвітленню кращих здобутків сьогодення, популяризації новітньої української літератури та відзначення кращих митців в галузі художньої літератури.

З початку заснування Премії її лауреатами стали такі рівненські письменники: Євген Шморгун, Петро Велесик, Василь Басараба, Ірина Одерако, Олена Медведєва, Микола Панченко, Ірина Баковецька-Рачковська.

У 2020 році на здобуття Премії претендувало п'ять рівненських авторів.

СЛОВО, ЩО СПОНУКАЄ ДО РОЗДУМІВ

115 років тому у мальовничому селі Дермань Здолбунівського району Рівненської області народився майбутній письменник та публіцист Улас Самчук. Йому доля судила стати автором більше двадцяти книжкових видань – романів, повістей, соціально-політичних нарисів. У післявоєнний період йому на декілька десятиліть довелося счезнути з літературного процесу рідної України, бо за життя неодноразово піддавався анафемі з боку тих, кому правдиве слово літератора було небажане та вороже. Це той Улас Самчук, який чи не вперше у світовій літературі змалював жахіття голодомору тридцятих років на найродючішій землі, де з прадавніх часів жили життєлюбів та трударів. Його роман "Марія" став своєрідним меморіалом пам'яті. А для прибічників тоталітарного режиму – об'єктом неприязні та зневаги, мовляв, голоду в Україні не було. Все написане – наклепи "буржуазного служачки".

Коли пригадуєш постійні потури деяких наших політиків стосовно питання про визнання голодомору 1932-33 років геноцидом, мимоволі зринає думка: "Люди добрі, візьміть і прочитайте Самчуковий роман "Марія". Там не політ фантазії, там літературне переосмислення на основі реальних фактів. Усе писалосся, як мовиться, по гарячих слідах.

Не читали наші політики і публіцистичних творів Самчука, якого визнано у літературному світі Гомером ХХ століття. Роки забуття не стали перешкодою для того, щоб відновити історичну справедливість і дати можливість великому письменнику, хоч і після смерті, повернутись на рідну Волинь у слові художньому та публіцистичному. Своєрідні проліски з'явилися на початку дев'яностих років, коли в київському видавництві вийшов у світ роман-трилогія "Волинь". Тоді й дослідники взялись за вивчення біографії та творчості Уласа Самчука. З'явилися перші кімнати-музеї у населених пунктах, з якими пов'язані життя і творчість письменника. Принаймні п'ятнадцять років тому на його малій батьківщині у селі Дермань було урочисто відкрито меморіальний музей. Так було вшановано сторічний ювілей славного земляка. Під час урочистих заходів цей новостворений заклад поповнився експонатами від Хмельницької АЕС, зокрема, книгою головного редактора газети Перспектива» Віктора Гусарова «Енергія єднання», в якій містяться відомості про нашого видатного земляка, відомого письменника і публіциста, іших непересічних особистостей краю, а також інформація про діяльність Хмельницької АЕС, до зони спостереження якої належить і частина Здолбунівського району.

Автору цих рядків ще у дев'яностих роках випала унікальна нагода долучитись до творчого надбання видатного волинянина, бо в Київсь-

кому державному університеті ім. Т.Г.Шевченка 1997 року захистив на «відмінно» дипломну роботу «Улас Самчук, публіцист, редактор газети «Волинь». Було цікаво досліджувати так званий "рівненський період" діяльності Самчука. Під час окупації України фашистами, він редагував газету "Волинь". У ній і проявив себе як здібний публіцист. Унікальним є те, що в умовах тотальної військової цензури завдяки друкованому слову він допомагає своїм землякам не втратити силу духу і вірити у майбутнє вільної України. Після захоплення німецькими військами Києва, у газеті «Волинь» (28 вересня 1941 рік) Улас Самчук публікує передовицю під багатозначним заголовком «Київ - серце України».

Публікація вражає сміливістю. Головна думка - значимість Києва для кожного українця. Він переносить читача в історичне минуле, наголошуючи, що «коли б не було на шляху монгольської навали на Дніпрі Києва, не було б на Вислі Кракова, на Влтаві Праги...» У.Самчук вдається до «езопової мови»: «Серце України билося в Києві. Серце, повне невисамого вогню і живої гарячої крові. І як довго воно билося, так довго народ України жив. Жив мимо волі всього. Жив без огляду на те, чи в Петербурзі був Петро, Катерина, Микола II чи Ленін. Жив тим якраз глибинним життям, яке всередині минулого століття так виразно і яскраво оформив наш великий Шевченко: «Встане Україна і розібіє тьму неволі». Безперечно в цьому не було і немає сумніву».

Треба взяти до уваги, що стаття «Київ - серце України» побачила світ, коли йшов четвертий місяць німецької окупації. Газета «Волинь» на той час вже мала 40 тисяч екземплярів тиражу. Її читали майже в усіх областях окупованої України.

Найбільшого резонансу набула стаття «Так було - так буде!» («Волинь» 22 березня 1942 року). Автор поділився переживаннями та власним переосмисленням дійсності. Він кидає виклик поневолячам: «Ні. Не все одно як і коли треба

прислухатися до думки українського народу. Не все одно як хто з ним поводитися. Не все одно бути з ним у приязні, чи оголосити йому війну. Бо Український Народ, як і всі решта - народи нашого континенту, має свою гордість, має свої життєві потреби. І горе тим, хто хоче їх так чи інакше заперечити. Це приносило лише одне: довготривалу кризу, жертви, безплідну боротьбу».

Аналізуючи ступінь національної самосвідомості українців в одному із номерів своєї газети Улас Самчук заявляє принципово: «...Не все одно, хто як говорить, яким богам молитися, які книжки читає. Не все одно, якими іменами названі вулиці наших міст, не все одно, чи домінуючим є для нас Шевченко, чи Пушкін. Не все одно, як це часто доводиться чути, кого ми вчимо у школі, не все одно, яке наше відношення до російської літератури. Ні! Це не все одно... А коли - все одно, то це значить, що все одно для вас, хто є ми самі! Це значить, що ми не нарід, не якась спільна історична збірна сила, а невивражена юрба, сіра маса, вічно принижена без всяких ідеалів чернь».

Німецька окупаційна влада далі не могла терпіти публіциста. Уласа Самчука було заарештовано. Але знайшлися впливові люди, які зуміли врятувати життя талановитому письменнику і журналісту, серед них був колега по роботі Іван Скрипник, якому згодом судилося стати патріархом Української Автокефальної Православної Церкви Мстиславом.

Улас Самчуку була поставлена умова не чіпати політичних тем. Подальша його творчість базувалась на нарисах, фейлетонах. Це тривало до того часу, поки не довелось емігрувати. І на чужині Улас Самчук не полишає письменницької та публіцистичної творчості. Повоєнне слово виврене і виважене, як і личить людині, яка багато побачила, багато пережила. Його твори, здебільшого, вже не мають тієї напруги та імпульсивності, але суть не в тім. Журналістика збагатилася знаннями про людину, яка все своє свідоме життя жила з вірою в кращі часи, яка всю свою творчу енергію ставить на терези, аби правда не зникла безслідно.

Як не парадоксально, але ім'я Уласа Самчука, який був в числі кандидатів на Нобелівську премію в галузі літератури, надовго було викреслено з літературного процесу України комуністичною ідеологією і постійно паплюжилось. Тоталітарний режим не міг вибачити Самчуку правдивого змалювання більшовицької дійсності.

Помер Улас Самчук 1987 року в місті Торонто (Канада).

Олександр Шустерук

На знімку: учасники "круглого столу" в Острозькому музеї книги та друкарства з нагоди 115-ї річниці Уласа Самчука

СВЯТО КРАСИ ТА ГРАЦІЇ

22-23 лютого у спортивному комплексі «Енергетик» пройшов V Відкритий чемпіонат міста Нетішин з художньої гімнастики, який традиційно організовує СК «Золота Осінь» спільно з Хмельницькою АЕС, Українським ядерним товариством та виконавчим комітетом Нетішинської міської ради.

Організатори ставлять перед собою високу мету – розвивати спорт у місті атомників, популяризувати художню гімнастику серед населення міста. Під час заходу тренери мають можливість обмінюватися досвідом роботи, а гімнастки підвищують рівень майстерності. А

ще такі змагання сприяють зміцненню дружніх зв'язків між командами різних міст України.

Відкритий чемпіонат є масштабним спортивним заходом. Змаган-

ня об'єднали близько 350 учасників з різних куточків України. Протягом двох днів визначали найсильніших спортсменок у різних вікових категоріях. Найменшим учасником лише три роки, а найстарші вже перейшли у категорію майстрів спорту і захищатимуть це звання на чемпіонаті України.

Спортивний турнір завершився показовими виступами дитячих колективів Нетішина та учасниць змагань.

Під час урочистого парадного нагородження міський голова Нетішина Олександр Супрунюк відзначив докладені юними спортсменками зусилля та назвав їх усіх переможницями. Щирими оплесками учасниці змагань, їх батьки та гості турніру вітали слова гене-

рального директора Хмельницької АЕС Андрія Козюри, який пообіцяв й надалі підтримувати такі ініціативи для розвитку спорту у місті-атомників.

САМБО І ДЗЮДО

Міжнародний турнір з боротьби самбо на призи президента Білорусі відноситься до серії «А» і визначає найсильніших атлетів світу. Взяти участь у такому турнірі – вже велике досягнення, а вибороти медаль – надзвичайна подія кожного атлета. Старший солдат в/ч 3043 з охорони Хмельницької АЕС Тарас Кравчук у вазі 68 кг здобув срібну медаль, поступившись у фіналі господарю змагань. На шляху до успіху він здолав французького, грузинського та болгарського супротивників. За словами заслуженого тренера України Геннадія Горохова, це перший успіх спортсмена на такому рівні.

Чотири рази виступаючи на міжнародній арені, Тарас Кравчук двічі ставав призером змагань, на одному з яких – кубку Європи – посів 3 місце.

Наразі нетішинський спецназівець вже розпочав підготовку до чемпіонату України з дзюдо серед військовослужбовців Нацгвардії України та кубку України з боротьби самбо, які відбудуться у березні 2020 року

Відзначимо, що лише у двох категоріях спортивного самбо відзначались наші юнаки і саме в них представлені нетішинці. На жаль, майстер спорту міжнародного класу Ярослав Давидчук цього разу не пробився у призери. Проте його візаві по команді Олексій Ніхненко у вазі 90 кг також став срібним призером.

Найбільше медалей традиційно здобувають українські дівчата та майстри бойового самбо. У перший день змагань українська збірна здобула 13 нагород: 5 золотих, 3 срібні і 5 бронзових медалей. У завершальний змагальний день міжнародного

турніру на призи президента Білорусі українці вибороли 15 медалей – одну золоту і по сім срібних і бронзових. Наша команда повернулася з Мінська із 28-ма нагородами (6 - 10 - 12).

Вихованці Г.Горохова беруть участь не лише у самобітських турнірах, але й демонструють свої навички у дзюдо. У столиці України відбувся Всеукраїнський щорічний турнір із дзюдо серед юнаків та дівчат «Київська весна», який з кожним роком набирає все більшу популярність. Цьогоріч на турнір приїхали спортсмени зі Швеції, Литви, Румунії, Білорусі та Молдови.

Змагання проходили за офіційними правилами IJF. Час сутинки – 3 хвилини. У вазі 66 кг віком до 16 років Антон Яворський пробився до фіналу і став срібним призером змагань. Інший учасник від Нетішина Степан Гонтарук став восьмим.

ФІЗИЧНИЙ ГАРТ ЯК ОСНОВА ЖИТТЄДИЯЛЬНОСТІ

Готувати для Хмельницької АЕС не тільки людей фахових, але й здорових фізично – одне з покликань керівника фізичного виховання Нетішинського професійного ліцею Бориса Дмитровича Олійника. Енергійний, підтягнутий, сповнений оптимізму, він зовнішнім виглядом ніби закликає наслідувати його приклад. З двадцяти шести років на педагогічній роботі, дев'ятнадцять він віддав Нетішинському професійному ліцею. Головною місією вважає активацію бажання учнів займатись фізкультурою, отримувати від рухів задоволення і користь, а відтак сприяти покращенню здоров'я та самопочуття.

Любов до фізичної культури йому прививав батько, Дмитро Іванович, який певний час викладав у селі Хорошів уроки фізвиховання. Хлопець взяв участь у змаганнях «Старти надії» і на районних змаганнях здобув перемоги у стрільбі та бігу на 60 метрів. Футбол захоплював хлопця. За приклад служив легендарний Олег Блохін. Ще школярем грав у нападні за Білогірську команду «Транспортник», що брала участь у чемпіонаті області.

Після десятирічки вступив у Івано-Франківський технікум фізичного виховання та спорту. Команда навчального закладу «Каменяр» була в числі лідерів області.

Педагогічну працю розпочав у Сушівській середній школі Білогірського району. Згодом продовжив навчання у Київському Національному університеті фізичного виховання та спорту. Брав участь у різноманітних змаганнях з легкої атлетики, волейболу та футболу. Повернувся на круги своя після закінчення вишу. У 1999-2001 роках учні Сушівської школи демонстрували надзвичайно високий змагальний рівень у різних видах спорту.

З 2001 року Борис Дмитрович викладає фізкультуру у Нетішинському професійному ліцеї. Здобув вищу кате-

горію. Підвищував кваліфікацію у обласному інституті післядипломної освіти.

Головне завдання для фахівця – заставити учня рухатись, бути активним на уроці і у житті. У ліцеї закріпились такі заходи, як «День здоров'я», спортивне свято «Козацький гарт», Олімпійський тиждень», першість ліцею з баскетболу, волейболу, футболу, настільного тенісу тощо. Вихованці ліцею у обласних змаганнях демонструють гарні результати. 2015 рік – 1 місце з волейболу та 3 з футболу, 2016-2017 роки – кращі з волейболу та футболу. У 2018 році вибороли 1 місце з волейболу і легкої атлетики. Крім цього у Всеукраїнських змаганнях у Миколаєві – 5 місце з волейболу (2015); наступного року четверте місце з волейболу у Запоріжжі. У 2017 році у Полтаві зайняли сьоме місце з фугзалу. У Дніпрі у 2018 році – п'яте місце з легкої атлетики і у Вінниці – з волейболу. Минулого року стали віце-чемпіонами України з фугзалу серед закладів професійної освіти. В числі його вихованців відомі спортсмени: з фугзалу – Антон Панькевич, Богдан Карпенко, Ілля Пачаловський, Віталій Панькевич, Михайло Ковальчук, Віктор Міщук, Роман Гундар, Вадим Халомон; з волейболу – Василь Палюх, Дмитро Хмельовський, Михайло Деев, Владислав Зюбр, Михайло Степанюк, Максим Мельник, Михайло Артищук, Олександр Криветченко, Віктор Чигриєв; з легкої атлетики – Слізавета Івченко, Лілія Апочук, Каміла Рябчук, Владислав Моргачов, Олександр Щепанський; з настільного тенісу – Сергій Кучерук та Богдан Мирончук, Анна Гармаш, Тетяна Юхимець.

Сини Бориса Дмитровича також приділяють фізичному вихованню велику увагу. Олександр - десятикласник ЗОШ №1, гарний футболіст, а Валентин нині «гризе» граніт науки у Львівській політехніці на енергетичному факультеті. Фізичний гарт йому нині у пригоді.

Петро Шелепало, член НСЖУ

Медальний врожай на Балтійському відкритому чемпіонаті з плавання

Відразу три нагороди виборов представник Хмельницької АЕС Анатолій Олійник на XII Балтійському відкритому чемпіонаті з плавання «RIGA AMBER CAP 2020».

У складі збірної команди Енергоатома плавець із міста Нетішина завоював «золото» на дистанції 50 метрів батерфляем. На дистанції 100 та 200 метрів цим же стилем став другим.

Загалом біля трьох сотень спортсменів із одинадцяти країн світу взяли участь у цих змаганнях. Врожайним став Балтійський чемпіонат для плавців команди Енергоатома, на рахунок яких 17 медалей різного ґатунку.

Участь у чемпіонаті відбулася за сприяння та підтримки профспілкового комітету ДП «НАЕК «Енергоатом», де плавці показали достойні результати, гідно представивши потужну енергетичну компанію, зокрема, та Україну загалом.

Зеленський призначив 15 голів райдержадміністрації Хмельниччини

Про це свідчать розпорядження глави держави, підписані 20 лютого.

Головою Вінківської РДА призначено Володимира Лужняка, Волочиської – Юрія Марущина, Городоцької – Жанну Кордас, Деражнянської – Олександра Щербаня, Дунаєвської – Ярослава Купчика, Ізяславської – Івана Федорчука, Кам'янець-Подільської – Анатолія Бернашевського, Красилівської – Василя Кравчука, Летичівської – Раїсу Кабанову, Полонської – Анатолія Мороза, Славутської – Олександра Мельника, Старокостянтинівської – Альону Парсічник, Старосинявської – Надію Вікарську, Теофіпольської – Олену Ковцун, Ярмолинецької – Василя Гуменюка.

Крім цього, президент звільнив Богдана Маршука з посади голови Славутської РДА.

Стартував конкурс дитячої творчості «Атомна енергетика і ми»

На Хмельницькій АЕС стартував конкурс дитячої творчості «Атомна енергетика і ми», який започатковано у 1994 році. З 2006 року конкурс набув статусу регіонального. Спробувати свої творчі можливості, взявши участь у конкурсі, можуть не тільки діти з міста енергетиків, а й молоді регіону розташування атомної станції.

Конкурс проводиться за трьома напрямками: наукових робіт (рефератів), художньої дитячої творчості та конкурс журналістських робіт. Молодь регіону бере активну участь у конкурсі з року в рік популяризуючи атомну енергетику у своїх наукових та творчих роботах.

Переможці конкурсів відзначаються преміями, а кращі роботи беруть участь у Всеукраїнському дитячо-юнацькому конкурсі «Енергоатом: енергія, що живить мрії», який проводить ДП «НАЕК «Енергоатом».

Передусім конкурсу наукових робіт проведення занять виїзного факультативу «Вступ в атомну енергетику», який значно розширив свою географію. У цьому навчальному році фахівці Хмельницької АЕС презентували лекції про ХАЕС та перспективи розвитку атомної енергетики, світові тенденції розвитку ядерної енергетики, організацію виробництва електроенергії, основні радіаційної та екологічної безпеки для молоді Славути, Острога, Славутського та Шепетівського районів.

Наразі проводиться підготовка та відповідна робота з написання наукових робіт. Фахівці Хмельницької АЕС надають всебічну допомогу учасникам конкурсу. Реферати та наукові роботи приймаються в інформаційному центрі Хмельницької АЕС до 20 березня 2020 року.

Творчі конкурсні роботи подаються до 1 квітня 2020 року. Більш детально з умовами конкурсу та роботами переможців минулих конкурсів можна ознайомитись на веб-сайті:

www.xaes.org.ua

Контакти: (03842) 40546, 63791, e-mail: pr@khnpp.atom.gov.ua.

Ліквідували пожежу житлового будинку

24 лютого о 16:58 надійшло повідомлення про пожежу в житловому будинку в с. Старий Кривин Славутського району. На місце виклику негайно було направлено вогнеборців 8 державної пожежно-рятувальної частини. По прибуттю було встановлено, що загорання виникло на горіщі житлового будинку. Завдяки злагодженим діям та оперативності рятувальників, пожежу ліквідовано о 17:25. Ймовірно, займання сталося через коротке замикання електромережі. Загиблих та травмованих на пожежі не виявлено.

З державний пожежно-рятувальний загін ГУ ДСНС України у Хмельницькій області

АНАЛІЗУЮТЬ СИСТЕМУ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

На Хмельницькій АЕС підбивають підсумки роботи за 2019 рік та аналізують процеси та систему управління, шляхи вирішення існуючих проблемних питань в рамках проведення внутрішньої балансової комісії.

За участі керівників вищої ланки, представників підрозділів електростанції та профспілкового комітету розглядаються важливі питання діяльності підприємства, здійснюється аналіз виробничих процесів.

На засіданні комісії оприлюднюється звіт за всіма функціональними напрямками з проведення самооцінки керівництва щодо результатів виробничо-господарської діяльності.

Під час проведення внутрішньої балансової комісії, окрім аналізу виробничо-технічних показників, керівники підрозділів електростанції демонструють напрацювання у роботі з персоналом, професійній підготовці працівників,

підборі спеціалістів та кадрового резерву, підтриманні культури безпеки. Під час роботи балансових комісій не обходиться й без проблемних питань, детальний аналіз і вирішення яких сприятиме вдосконаленню виробничих процесів.

Неабияка увага доповідачів сконцентрована на дотриманні правил та вимог експлуатаційної безпеки, охорони праці, а також стані трудової та виконавської дисципліни, аналізі втрат робочого часу, тощо.

За результатами проведення балансової комісії будуть розроблені відповідні коригуючі заходи.

Проведення щорічних внутрішніх балансових комісій у ВП ХАЕС допомагає персоналу та керівному складу знаходити оптимальні шляхи вирішення існуючих проблем та недоліків, бачити завдання на перспективу, підвищувати ефективність виробництва.

ПАЛАЦ ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

Село Стригани, яке знаходиться за декілька кілометрів від Нетішина, насамперед асоціюється у нас з улюбленим місцем відпочинку містян

– Голубими озерами. Проте, на околиці села унікальна архітектурна пам'ятка – палац князів Четвертинських. Збудований він був на початку ХХ століття німецькими архітекторами у стилі «модерн». За легендою, думка побудувати палац саме тут з'явилася у князя після того, як він побував в гостях у свого друга князя Романа

Сангушка. Йому настільки сподобались ці місця, що він викупив частину землі і побудувався. Крім палацу, звів він і надсучасний на той час млин. Привіз сюди родину. І знову ж таки за легендою молода дружина князя захопилася інженером-німцем. Не переживши зради, князь вкоротив собі віку. Вже у радянські часи у будівлі палацу розташовувалась сільська рада, потім санаторій для хворих на туберкульоз дітей, у 90-х – тренувальна база шепетівського футбольного клубу «Локомотив». Зараз будівля знаходиться у приватній власності та... у напівзруйнованому стані.

Подекуди на стінах та стелі є залишки розпису та ліпнини. Саме їх відтворили у своєму виданні «Погляд янгола» художник зі Славути Костянтин Сапошко та член Національної спілки краєзнавців України Валерій Напиткін. 23 лютого у виставково-лекційному залі міського краєзнавчого музею відбулася презентація цього надзвичайно потрібного видання. Від імені присутніх привітав начальник управління культури Іван Михасик та висловив надію на подальшу співпрацю. Сподіваємось, що поява «Погляду янгола» послугує поштовхом для початку порятунку палацу.

Без своєї мови, своєї самобутньої культури немає народу

21 лютого - Міжнародний день рідної мови. Це свято досить молоде. Воно було запроваджено у листопаді 1999 року згідно з рішенням тридцятої сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО з метою захисту мовної й культурної багатоманітності.

20 лютого працівники бібліотеки-філії №1 для дітей та №2 для юнацтва КЗ «Публічна бібліотека Нетішинської міської ОТГ» провели свято рідної мови для учнів 9-Г кл. ЗОШ №2 (кл. керівник В.А.Оліфірук).

Бібліотекарі познайомили їх з історією створення свята та як святкують день рідної мови в різних країнах світу. Для присутніх було показано слайд презентацію «Цікаві факти про українську мову» та проведено мовознавчу вікторину. На завершення заходу читачі познайомилися з тематичною виставкою «Мов джерельна вода – рідна мова моя».

Колектив СК «Енергетик» висловлює щирі співчуття заступнику директора спорткомплексу Віталію Юрійовичу Карпюку з приводу непоправної втрати – смерті матері.

ВІТАЄМО!

**Юрія Олександровича БІЗЮКА
Олександра Анатолійовича ІВАШЕНЮКА
Вікторію Вікторівну МІЛЬЧАКОВУ**

**Павла Павловича МАРЧУКА
з Днем народження!**

*Зичимо міцного здоров'я та сімейного за-
тишку, довгих років життя.*
Колектив ЦДПРВ

**Тетяну Іванівну ГОНЧАР
з Ювілеєм!**

*Зорить чудова Ваша дата.
Цей світлий день – Ваш ювілей.
У дім уже заходить свято
З вітанням друзів та гостей.
Хай незліченні будуть роки,
Багаті сонцем та добром,
Веселим спів, легкими кроки,
Хай доля сповниться добром.*
Колектив ВОП

ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ ЛІЧИЛЬНИКІВ ВОДИ

19 лютого відбулась нарада за участю представників ВП ХАЕС (заступник генерального директора з економіки та фінансів Альвіна Шестака, начальник КГ ВП ХАЕС Сергій Сніцук та ін.), виконавчого комітету міської ради (перший заступник міського голови Іван Романюк), ГО «Рада голів ОСББ м. Нетішин», управителів - КП НМР «ЖКО» та ГП «Нетішин-Управбуд». Обговорювалось питання механізму встановлення в Нетішині загальнобудинкових лічильників обліку води.

Тезово основні питання, розглянуті на зустрічі виглядають так:

- 17% багатоквартирних будинків міста вже забезпечені загальнобудинковими лічильниками обліку води. Їх раніше було встановлено ВП ХАЕС за кошти інвестиційної програми, коли це дозволяло законодавство;

- фінансувати встановлення загальнобудинкових лічильників у решті 83% будинків буде ВП «Хмельницька АЕС» (без залучення кредитних коштів) та для 9 гуртожитків міста – виконавчий комітет Нетішинської міської ради із бюджету громади міста після прийняття міською радою відповідної програми;

- згідно із законом компенсація оплати за встановлені лічильники буде нараховуватися співвласникам будинків щомісячно окремою стрічкою у платіжці від комунального господарства та буде розподілена максимум на 60 платежів (5 років), за вибором співвласників цей термін може бути скорочено. Для кожного будинку КГ вже орієнтовно поразовано вартість матеріалів, монтажу та налагодження;

- загальнобудинкові лічильники після встановлення переходять у власність співвласників будинку, що накладає на власників певні обов'яз-

ки (періодична перевірка, ремонт і заміна у випадку виходу з ладу);

- протягом 2 місяців після отримання ОСББ/управителем будинку листа від КГ ВП ХАЕС із комерційною пропозицією вартості установки лічильників співвласникам варто визначитися чи установлювати лічиль-

ні будуть за нормою споживання залежно від обладнаності приміщення точками водорозбору та кількості мешканців (користувачів);

- КГ ВП ХАЕС пропонує встановлювати усі лічильники із диспетчеризацією (дистанційна передача показників по безпроводному ка-

налюється комерційний облік послуг з постачання теплової енергії та води. Однією із основних вимог Закону є стовідсоткове оснащення будівель, приєднаних до зовнішніх інженерних мереж, вузлами комерційного обліку. Законом встановлені чіткі строки такого оснащення:

налу) із метою спрощення процесу зняття показників;

- для будинків, обладнаних засобами обліку, які встановлював забудовник (новобудови), КГ ВП ХАЕС виконає перевірку відповідності лічильника і його монтажу державним стандартам та у випадку відповідності – буде прийнято на комерційний облік

- ВП ХАЕС має виготовлені проекти на установку лічильників, які будуть безкоштовно передані співвласникам у випадку вибору ними шляху установки лічильників своїми силами (ОСББ/управитель сам залучає підрядника і купує лічильник)

Як відомо, в серпні 2017 року набув чинності Закон України «Про комерційний облік теплової енергії та водопостачання», яким регу-

люється комерційний облік послуг з постачання теплової енергії та води для нежитлових будівель - до 2 серпня 2018 року; гарячої та питної води для житлових будівель – до 2 серпня 2020 року. Законом передбачені три шляхи фінансування встановлення вузлів комерційного обліку тепла і води: за рахунок власника внутрішньобудинкових інженерних мереж - споживачів; часткове компенсування витрат споживачів за рахунок місцевого бюджету; за рахунок оператора зовнішніх інженерних мереж – ВП ХАЕС.

Всі пропозиції представників ВП ХАЕС управителями житлових будинків (КП «ЖКО», ГП «Нетішин-Управбуд») та ОСББ будуть розглянуті найближчим часом.

Фото Віктора Гусарова

теплової енергії - до 2 серпня 2018р; гарячої та питної води для нежитлових будівель - до 2 серпня 2018 року; гарячої та питної води для житлових будівель – до 2 серпня 2020 року. Законом передбачені три шляхи фінансування встановлення вузлів комерційного обліку тепла і води: за рахунок власника внутрішньобудинкових інженерних мереж - споживачів; часткове компенсування витрат споживачів за рахунок місцевого бюджету; за рахунок оператора зовнішніх інженерних мереж – ВП ХАЕС.

Всі пропозиції представників ВП ХАЕС управителями житлових будинків (КП «ЖКО», ГП «Нетішин-Управбуд») та ОСББ будуть розглянуті найближчим часом.

Фото Віктора Гусарова

ПОРЯДОК інформування оператором зовнішніх інженерних мереж власників (співвласників) будівлі про намір встановлення вузла комерційного обліку

1. Цей Порядок визначає загальні вимоги та механізм інформування оператором зовнішніх інженерних мереж власників (співвласників) будівлі про намір встановлення вузла комерційного обліку.

2. У цьому Порядку терміни вживаються у значенні, наведеному у Законах України «Про комерційний облік теплової енергії та водопостачання», «Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку».

3. Оператор зовнішніх інженерних мереж не менш як за два місяці до встановлення вузла комерційного обліку повідомляє власникам (співвласникам) будівлі про намір встановити такий вузол за формою згідно з **додатком** (далі - повідомлення).

4. Повідомлення доводиться до відома власників (співвласників) будівлі шляхом розміщення:

на офіційному веб-сайті оператора зовнішніх інженерних мереж, а у разі відсутності такого веб-сайту - на офіційному веб-сайті органу місцевого самоврядування;

у загальнодоступному місці на інформаційних стендах у під'їздах будівлі.

Оператор забезпечує доведення до відома власників (співвласників) будівлі інформації про намір встановити вузол комерційного обліку шляхом повідомлення на паперовому носії кожного власника (співвласника) будівлі протягом тридцяти днів з дня розміщення повідомлення на офіційному веб-сайті оператора зовнішніх інженерних мереж, а у разі відсутності такого веб-сайту - на офіційному веб-сайті органу місцевого самоврядування та у загальнодоступному місці на інформаційних стендах у під'їздах будівлі.

5. Днем отримання повідомлення власниками (співвласниками) будівлі є дата розміщення повідомлення на офіційному веб-сайті оператора зовнішніх інженерних мереж, а у разі відсутності такого веб-сайту - на офіційному веб-сайті органу місцевого самоврядування.

У разі відсутності веб-сайту у оператора зовнішніх інженерних мереж та органу місцевого самоврядування днем отримання повідомлення є дата розміщення повідомлення у за-

гальнодоступному місці на інформаційних стендах у під'їздах будівлі.

6. Власники (співвласники) будівлі протягом двох місяців з дня отримання повідомлення мають право повідомити оператору зовнішніх інженерних мереж (за своїм вибором) про:

згоду на встановлення вузла (вузлів) комерційного обліку на запропонованих оператором зовнішніх інженерних мереж умовах;

намір погодити з оператором зовнішніх інженерних мереж відмінні від запропонованих умови встановлення вузла (вузлів) комерційного обліку;

намір самостійно обладнати будівлю вузлом (вузлами) комерційного обліку в установленому законодавством порядку.

7. Спори, які виникають між оператором зовнішніх інженерних мереж та власниками (співвласниками) будівлі щодо наміру встановлення вузла комерційного обліку, вирішуються у судовому порядку.

Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 6 червня 2018 р. № 444

ПОВЕРНУВСЯ У РІДНУ СТИХІЮ

Працівники Хмельницької АЕС взяли участь у рятуванні лебедя, який зазнав травми на вододільній біля села Великі Пузирки Ізяславського району.

Ситуація розвивалась так. Жителька Шепетівки Лариса Слободзяна повідомила двоюрідному брату Володимирі Сердечному, який мешкає у Нетішині і працює інженером електроцеху Хмельницької АЕС, що у їх рідному селі зі ставу не зміг вилетіти у вирій молодий лебідь. Його прихистило у власному господарстві подружжя В'юнів. Ще Лариса Олександрівна розповіла, що про долю птаха дізнались журналісти різних періодичних видань та однієї радіостанції. Були й звернення до керівництва зоопарків, але там розводили руками, мовляв, через пташиний грип заборононо брати тварин та птахів зі сторони.

Володимир Сердечний звернувся до спеціалістів відділу охорони навколишнього середовища Хмельницької АЕС. Там заповіли, що допоможуть доставити лебедя до станційного водосховища.

Представники ЗМІ електростанції та Володимир Сердечний автомобілем дістались села Великі Пузирки.

Невисокі ворота на об'їзті сім'ї В'юнів зачинені. Через отвори у металевій конструкції добре проглядається подвір'я, де неквапливо прогулюються кури, шукаючи поживу. Ось з'явився і лебідь, ніби відчувши, що навідалися гості. Птах повертає голову то до воріт, то до ганку. За мить з'явилася господиня Надія Іванівна.

- Це до тебе, Принцику, така навідалася делегація. Зустрічай!

Птах, зрозумівши, що чужі люди нічим йому не загрожують, почував двором. Поряд – кіт Мурчик.

- Лебідь не ображає курей та котів? - запитую у господині.

- Ні, думаю, він вдячний всім, що не дали загинути.

Нагодився і господар. Це Павло В'юн, який працює у місцевій агрофірмі.

- До Принца вже звикли. Таке враження, ніби він з нами не один рік. А відтоді, коли я його знесиленого підібрав на місцевому замерзломому ставку, минуло більше двох місяців.

Подружжя у хліві для Принца облаштувало спеціальну клітку. Раціон його годівлі розробив Павло Васильович, бо ж за освітою зоотехнік. В основному він складається із зернових. Одне слово, такий як і для курей.

- Лебеді належать до водоплавних, продовжує розповідь Павло В'юн. - Вода – природна стихія. Тому обладнали на подвір'ї імпровізований мінібасейн. Принц купатись любить. Траплялось, що забували зачинити хвіртку, то лебідь зразу ж мандрував до ставка. Ми поверта-

ми його додому, бо в окрузі багато бродячих собак. Для них безпомічний птах міг стати легкою здобиччю.

І хоча подружжя В'юнів і звикло до лебедя, але за порадою знайо-

мих все ж таки було прийнято рішення повернути птаха у звичну для нього стихію.

Павло Васильович обмотав свого вихованця двома мішками по груді, щоб не пересувався по салону автомобіля і поклав біля сидіння. Поряд поставив мішок із зерном, мовляв, щоб на волі не був голодним.

До лебедя підійшла дружина і погладила тендітну голову.

- Прощавай, Принцику, відтепер знову будеш на волі. За тобою приїхали добрі люди, які не скривдять.

Лебідь поглянув на Надію Іванівну, скрутив шию калачиком і сховав голову до крила.

- Образився... - з сумом сказала господиня.

Коли ми віддалились від Великих Пузирків, на одному із місцевих ставків помітили лебедів, які плавали у невеликих проталинах.

У цих селах пам'ятають, як десять років тому перед настанням холодів п'ять лебедів не змогли

вилетіти у вирій. Люди не залишили їх напризволяще, почали шукати можливість порятунку. Тоді також на допомогу прибули працівники Хмельницької АЕС, які переконали, що кращого прихистку, ніж ставок-охолоджувач Хмельницької АЕС годі шукати.

У організації доставки птахів до Нетішина активну участь тоді взяли головний спеціаліст державного управління охорони навколишнього природного середовища в Хмельницькій області Л. В. Кметь і представник державної земельної інспекції В. О. Гришук.

Кілька років тому водій транспортного цеху Хмельницької АЕС Петро Яцков за Нетішином підібрав знесиленого та замерзлого лебедя. Згодом його випустив на водосховище.

Коли ми з лебедем повертались до Нетішина, начальник відділу охорони навколишнього середовища Олександр Левицький порадив його доставити на територію дільниці біомеліорації гідротехнічного цеху, мотивуючи тим, що на водосховищі ХАЕС, яке не замерзає навіть у люті морози, зимують сотні лебедів, майже тисяча різного виду водоплавних. Вони тут почувують себе у безпеці та мають хорошу кормову базу. Зазвичай птахи замерзають лише від того, що голодні. Наше водосховище лебідь сприйме як рідне.

Лебедя Принца із салону автомобіля на руках виніс Володимир Сердечний. За мить птах почав розсікати воду, виписуючи великі кола. А потім влаштував видовищне купання, бо ж заскучав за звичними процедурами. А найголовніше – за волю.

Олександр Шустерук
Фото автора

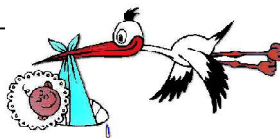
ПОПОВНЕННЯ

З 20 по 26 лютого 2020 року в акушерському відділенні Нетішина народилося 13 немовлят: 10 хлопчиків і 3 дівчинки. Нетішинських немовлят цього разу 6: 5 хлопчиків і 1 дівчинка.

Мамою найбільшої новонародженої дитини стала нетішинка Ірина Валерівна Лихолат.

Її донечка народилася вагою 4830 г при зрості 56 сантиметрів.

Щиро вітаємо батьків з поповненням у сім'ї.
Дані на 9 годину 26 лютого 2020 року.

ПРО НА НА ЕЛЕКТРОННИХ НОСІЯХ

www.xaes.org.ua

Сторінка у мережі facebook:

www.facebook.com/khnpp

YouTube канал:

www.youtube.com/xaectv

<https://perspekt.org.ua>

Перспектива

Розповсюджується безкоштовно

30100, Хмельницька обл., м.Нетішин, вул. Лісова, 6, редакція.
Тел.: редактор 6-37-85; кор-т: 6-37-86; www.xaes.org.ua;

Головний редактор В.П.Гусаров, тел.: 6-37-84
E-mail: gusarov.viktor@khnpp.atom.gov.ua

Засновник - адміністрація і трудовий колектив Хмельницької атомної електростанції

Зам. 380. Тираж 1350 екз. Обсяг 1.44 д.а. Набір і текстові діапозитиви виготовлені у ДОД ЦГЗ ХАЕС.

Газета віддрукована офсетним способом у ДОД ЦГЗ ХАЕС. Свідоцтво про реєстрацію серії ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994р.